

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 grudnia 2022 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Dorota Michalska

Protokolant: Magdalena Adamska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 1 grudnia 2022 r. w Warszawie

sprawy P. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z udziałem zainteresowanego R. K.

o ustalenie podlegania ubezpieczeniom społecznym

na skutek odwołania P. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 31 maja 2021 r. znak (...).

oddala odwołanie.

Sygn. akt VII U 868/21

UZASADNIENIE

P. S. w dniu 7 czerwca 2021 r. złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 31 maja 2021 r. nr (...) i wniósł o jej zmianę decyzji poprzez uwzględnienie zgłoszenia go do ubezpieczeń społecznych od dnia 12 lutego 2021 r. Zaskarżonej decyzji zarzucił naruszenie art. 83 ust. 1, art. 68 ust. 1 pkt 1 lit. a i c, art. 6 ust. 1 pkt 4, art. 13 ust. 1, art. 36 ust. 2 i 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych w zw. z art. 83 § 1 k.c.

Odwołujący podniósł, że nie zgadza się z zaskarżoną decyzją, ponieważ wbrew twierdzeniom organu rentowego zarejestrowanie go do ubezpieczeń społecznych nie było czynnością pozorną i wskazał, że w dniu 12 lutego 2021 r. podpisał umowę zlecenia z R. K., której przedmiotem była praca w pizzerii przy al. (...) w W.. Po rozpoczęciu pracy 12 lutego 2021 r. o godzinie 12 wyjechał z pierwszym kursem w celu dostarczenia pizzy. Wracając po dostarczeniu zamówienia samochodem firmowym F. (...) doszło do kolizji z innym samochodem, wskutek czego uległ wypadkowi, który spowodował u niego uraz w postaci zerwania więzadła obojczykowo-barkowego. Odwołujący podniósł, że nie jest jego winą okoliczność, że pracodawca opóźnił się ze zgłoszeniem go do ubezpieczeń społecznych, ani fakt, że później wyrejestrował go ze skutkiem na dzień 13 lutego 2021 r. (odwołanie, k. 3 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie. Organ rentowy wskazał, że odwołujący został zgłoszony do ubezpieczeń społecznych jako osoba wykonująca pracę na podstawie umowy zlecenia od dnia 12 lutego 2021 r., zgłoszenie wpłynęło 24 lutego 2021 r., a więc po terminie. W dniu 10 marca 2021 r. płatnik wyrejestrował odwołującego z ubezpieczeń od dnia 13 lutego 2021 r. W dniu 12

lutego 2021 r., P. S. uczestniczył w zdarzeniu drogowym, które spowodowało powstanie niezdolności do pracy. W toku postępowania administracyjnego strony nie przedstawiły wiarygodnych dowodów potwierdzających zawarcie i faktyczne wykonywanie umowy. Przedłożone przez odwołującego dowody z postaci zdjęć zdarzenia, wycinków prasowych i oświadczenia A. C., w ocenie organu nie potwierdzają zawarcia i wykonywania umowy zlecenia. Dokumentacja fotograficzna potwierdza jedynie fakt wystąpienia zdarzenia drogowego, w którym uczestniczył odwołujący. Zdaniem organu rentowego fakt, że w momencie zdarzenia P. S. znajdował się w pojeździe oznakowanym logo firmy płatnika, nie oznacza, że było to związane z wykonywaniem zadań związanych z umową zlecenia zawartą z płatnikiem składek. Umowa zlecenia nie została okazana organowi rentowemu. Organ rentowy podkreślił, że odwołujący został zgłoszony do ubezpieczenia już po wystąpieniu zdarzenia powodującego powstanie roszczenia o wypłatę świadczeń z ubezpieczenia społecznego, w okresie spowodowanej tym zdarzeniem niezdolności do pracy. W ocenie organu rentowego zgłoszenie do ubezpieczenia, po ziszczeniu się ryzyka ubezpieczeniowego miało umożliwić odwołującemu uzyskanie świadczeń z ubezpieczenia wypadkowego (odpowiedź na odwołanie, k. 7-8 a.s.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

R. K. od dnia 28 grudnia 2020 r. prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą (...) pod numerem NIP (...), REGON (...), nie figuruje w Urzędzie Skarbowym jako płatnik podatku z działalności gospodarczej i nie posiada odnotowanych zeznań o wysokości osiągniętego dochodu (informacja z Urzędu Skarbowego z 10 maja 2021 r. objęta tajemnicą skarbową – nieponumerowane karty a.r.).

D. K. poszukiwał kierowcy do pracy w pizzerii prowadzonej przez syna R. K., telefonicznie przeprowadził rozmowę z P. S., który zgłosił się jako kandydat na stanowisko kierowcy. Podczas rozmowy D. K. i P. S. umówili się, że będzie on dostarczał zamówienia przez cały dzień 12 lutego 2021 r., a jaki się sprawdzi, to zostanie z nim zawarta umowa zlecenia (zeznania D. K., k. 82 a.s.).

P. S. w dniu 12 lutego 2021 r. między godziną 12:00 a 13:00 w W. poruszając się samochodem marki F. (...) należącym do R. K. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...), uczestniczył w zdarzeniu drogowym – kolizji z innym samochodem. Skutkiem wypadku było powstanie u P. S. urazu w postaci zerwania więzadła obojczykowo-barkowego (artykuł pt. „(...)” Tygodnika (...) nr (...) r., str. 9, k. k. 4, zdjęcie uszkodzonego samochodu, k. 5 a.s.).

W dniu 24 lutego 2021 r. R. K. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...) zgłosił P. S. do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych od 12 lutego 2021 r. z tytułu umowy zlecenia. W dniu 10 marca 2021 r. płatnik wyrejestrował P. S. z ubezpieczeń społecznych od 13 lutego 2021 r. (bezsporne).

W dniu 9 kwietnia 2021 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wszczął postępowanie wyjaśniające w zakresie weryfikacji zasadności zgłoszenia do ubezpieczeń społecznych oraz podstawy wymiaru składek P. S. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy zlecenia zawartej z płatnikiem składek R. K. (zawiadomienie z 9 kwietnia 2021 r. – nieponumerowane karty a.r.).

W ramach postępowania administracyjnego odwołujący złożył dokumentację mającą świadczyć o wykonywaniu przez niego pracy. W oparciu o powyższe Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w dniu 31 maja 2021 r. wydał decyzję nr (...) w której stwierdził, że P. S. od 12 lutego 2021 r. do 12 lutego 2021 r. nie podlega ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu jako osoba wykonująca pracę na podstawie umowy zlecenia u płatnika składek R. K.. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że umowa została zawarta dla pozor, wyłącznie w celu uzyskania przez odwołującego prawa do wypłaty świadczeń (decyzja z dnia 31 maja 2021 r. – nieponumerowane karty a.r.).

Od powyższej decyzji P. S. złożył odwołanie inicjujące niniejsze postępowanie sądowe (odwołanie, k. 3 a.s.).

Powyższy stan faktyczny, Sąd Okręgowy ustalił na podstawie powołanych dowodów z dokumentów zawartych w aktach sprawy, w tym w aktach rentowych. Zdaniem Sądu dokumenty, w zakresie w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia, są wiarygodne i wzajemnie się uzupełniają. Dodatkowo nie były one kwestionowane przez strony sporu w

zakresie ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem wynikające z nich okoliczności należało przyjąć za podstawę ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie.

Sąd nie dał wiary zeznaniom odwołującego P. S. w zakresie jakim twierdził, że w dniu 12 lutego 2021 r. rozpoczął realizację zawartej z płatnikiem składek umowy zlecenia, w ramach której około godziny 12 wyjechał z pierwszym kursem dostawy pizzy na terenie W.. Okoliczność, że P. S. w dniu 12 lutego 2021 r. kierując samochodem marki F. (...) należącym do R. K. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) brał udział w zdarzeniu drogowym z udziałem innego pojazdu nie było kwestionowane przez organ rentowy, okoliczność ta wynika, również z przedłożonych przez odwołującego dowodów. Sąd jednak nie uwzględnił zeznań odwołującego w zakresie zawarcia przez niego umowy zlecenia z płatnikiem składek, ponieważ nie potwierdzają żadne dowody, a z zeznań świadka A. C. wynika, że był on dostawcą, któremu przekazała paragon i zamówienie, jednak świadek nie potwierdziła, aby został on zatrudniony na podstawie jakiegokolwiek umowy przez płatnika składek, ponieważ widziała go po raz pierwszy. Z uwagi na powyższe Sąd nie oparł się na zeznaniach świadka A. C., ponieważ poza ww. okolicznościami świadek nie miała wiedzy na temat okoliczności związanych z zawarciem spornej umowy zlecenia.

Sąd nie uznał za wiarygodne zeznań świadka D. K. i odwołującego w zakresie jakim twierdzili oni, że w dniu 12 lutego 2021 r. zawarto umowę zlecenia i tuż po szkoleniu stanowiskowym, odwołującemu zlecono dostawę pizzy w W.. Na tę okoliczność, nie zostały przedstawione jakiegokolwiek dowody, nie sposób więc uznać, że w tym dniu podpisano jakąkolwiek umowę, na której istnienie powołuje się odwołujący. Przede wszystkim brak jest dokumentu w postaci samej umowy, mimo iż świadek D. K. i odwołujący twierdzili, że taka umowa istnieje, to nie została ona przedstawiona. Co więcej ani świadek, ani zainteresowany nie wskazali co dokładnie miało być przedmiotem tej umowy, jakie obowiązki powierzono odwołującemu, kiedy umowa miała obowiązywać, przez jaki okres, jakie ustalono wynagrodzenie i godziny pracy. O braku zawarcia umowy zlecenia w ocenie Sądu świadczy również okoliczność, że P. S. nie otrzymał z tego tytułu jakiegokolwiek wynagrodzenia, ponieważ nie przedstawiono na tę okoliczność żadnych dowodów.

Sąd nie oparł się na zeznaniach zainteresowanego R. K., który zeznał, że nie wie jak doszło do zatrudnienia P. S., ponieważ zajmowali się tym jego rodzice D. K., gdyż w dalszej części zeznań twierdził przeciwnie, że to on podpisał umowę z odwołującym. Sąd miał również na uwadze, że zainteresowany w trakcie rozprawy z dnia 28 kwietnia 2022 r. twierdził, że w dniu kiedy miał być zatrudniony odwołujący nie było go w pracy, z kolei na rozprawie w dniu 1 grudnia 2022 r. twierdził przeciwnie, że w dniu 12 lutego 2021 r. był w pracy. Zeznania zainteresowanego są więc wewnętrznie sprzeczne i z tych przyczyn Sąd nie uznał ich za wiarygodne.

W tych okolicznościach Sąd uznał zebrany materiał dowodowy za wystarczający do wydania rozstrzygnięcia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie P. S. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 31 maja 2021 r. nr (...) było niezasadne i jako takie podlegało oddaleniu.

Przystępując do oceny prawnej przedmiotu sporu, w pierwszej kolejności wskazać należy, że dokonywana przez organ rentowy kontrola zgłoszeń do ubezpieczenia oraz prawidłowości i rzetelności obliczenia składki oznacza przyznanie Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych kompetencji do badania samego tytułu ubezpieczenia wynikającego z zawarcia umowy o pracę, a zatem badania również ważności takiej umowy (postanowienia Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 10 stycznia 2013 r., III AUa 1039/12 oraz z dnia 25 września 2012 r., III AUa 398/12).

Z przepisów art. 6 ust. 1 pkt 4 i art. 12 ust. 1 w zw. z art. 13 pkt 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j.: Dz. U. 2022, poz. 1009, dalej ustawa systemowa) wynika, że ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu podlegają osoby fizyczne, które są osobami wykonującymi pracę na podstawie umowy agencyjnej lub umowy zlecenia albo innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z Kodeksem

Cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia oraz z osobami z nimi współpracującymi, od dnia oznaczonego w umowie jako dzień rozpoczęcia jej wykonywania do dnia rozwiązania lub wygaśnięcia tej umowy.

Zgodnie z art. 18 ust. 3 ustawy systemowej podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe zleceniobiorców ustala się zgodnie z ust. 1 (w oparciu o przychód, o którym mowa w przepisach ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych), jeżeli w umowie agencyjnej lub umowie zlecenia albo w innej umowie o świadczenie usług, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia, określono odpłatność za jej wykonywanie kwotowo, w kwotowej stawce godzinowej lub akordowej albo prowizyjnie.

Konsekwencją podlegania ubezpieczeniom społecznym jest także podleganie ubezpieczeniu zdrowotnemu. Do ustalenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie zdrowotne stosuje się przepisy określające podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe (art. 81 ust. 1 i 6 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, t.j.: Dz. U. 2021, poz. 1285).

Stosunek ubezpieczenia społecznego nie jest stosunkiem prawnym ukształtowanym w drodze umownej, zaś obowiązek ubezpieczenia społecznego wynika z przepisów prawa i nie jest uzależniony od woli ubezpieczonego lub organu rentowego (wyrok Sądu Najwyższego z 19.03.2007 r., II UK 133/06, OSNP 2008/7-8/114). Nawiązanie tego stosunku następuje jednocześnie z zaistnieniem sytuacji rodzącej obowiązek ubezpieczenia, będąc wyrazem automatyzmu prawnego – jest ono wtórne wobec stosunku podstawowego będącego tytułem ubezpieczenia (Komentarz do ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, red. B. Gudowska i J. Strusińska-Żukowska, Warszawa 2011, s. 79).

W dalszej kolejności zauważyć należy, że wprowadzie art. 353⁽¹⁾ k.c. ustanawia zasadę swobody umów, która umożliwia stronom wybór rodzaju stosunku prawnego, jaki będzie je łączył, przy czym możliwe jest kształtowanie stosunków zobowiązaniowych w sposób odmienny niż czynią to umowy nazwane, normatywnie uregulowane w kodeksie cywilnym lub innych ustawach, to jednak zasada ta nie ma charakteru bezwzględnie, a zadaniem sądu rozpoznającego daną sprawę jest ocena łączącego strony stosunku zobowiązaniowego pod kątem zgodności jego treści i celu z ustawą, zasadami współżycia społecznego, jak również zgodności z właściwością (naturą) stosunku prawnego. Przekroczenie przez strony zasady swobody umów – poprzez naruszenie tychże kryteriów – skutkuje nieważnością umowy bądź jej części. Podstawowe znaczenie dla oceny stosunku zobowiązaniowego ma przy tym nie dosłowne, literalne brzmienie umowy, ale przede wszystkim zgodny zamiar stron i cel umowy (art. 65 § 2 k.c.) (wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 28.02.2013 r., III AUa 1785/12, Lex nr 1314708). Zasada swobody umów nie oznacza zatem dowolności, bowiem przywołany przepis wprost wymaga, aby treść umowy nie sprzeciwiała się naturze danego stosunku prawnego, jego społeczno-gospodarcemu przeznaczeniu i ustawie (wyrok Sądu Najwyższego z 28.04.2010, II UK 334/09, Lex nr 604221).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych, który stwierdza podleganie ubezpieczeniom społecznym, może – bez względu na nazwę umowy i jej postanowienia wskazujące na charakter stosunku prawnego, którym strony zamierzały się poddać – ustalić rzeczywisty jego charakter i istniejący tytuł ubezpieczenia (wyroki Sądu Najwyższego: z 10.07.2014 r., II UK 454/13, Lex nr 1495840; z 10.01.2017 r., II UK 518/15).

Zgodnie z przepisem art. 6. k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przepis ten zobowiązuje strony do wskazywania wszelkich dowodów na swoje twierdzenia. Sąd podziela pogląd zawarty w orzeczeniu Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 18 września 2014 r., iż zasada ta znajduje zastosowanie również w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, których przedmiotem są odwołania ubezpieczonych od decyzji organów rentowych (sygn. akt III AUa 2732/13, LEX nr 1526943).

W rozpatrywanej spór koncentrował się tego, czy P. S. oraz płatnik składek R. K. zawarli umowę zlecenia o charakterze pozornym, jedynie w celu uzyskania przez ubezpieczonego świadczeń pieniężnych z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, czy też faktycznie ją realizowali, co wiąże się nierozzerwanie z podleganiem ubezpieczeniom

społecznym. Organ rentowy wskazywał, że brak jest dowodów potwierdzających faktyczne wykonywanie zlecenia przez ubezpieczonego, a umowa zlecenia jest nieważna w oparciu o art. 83 § 1 k.c., ponieważ została zawarta dla pozorów.

Zgodnie z art. 83 § 1 k.c. nieważne jest oświadczenie woli złożone drugiej stronie za jej zgodą dla pozorów. Pozorność umowy wyraża się w braku zamiaru wywołania skutków prawnych przy jednoczesnym zamiarze stworzenia okoliczności mających na celu zmylenie osób trzecich. Istotne znaczenie ma tu niezgodność między pierwotnym aktem woli, a jego uzewnętrznieniem. Jak wynika z utrwalonego orzecznictwa rozróżnia się dwie podstawowe postacie pozorności:

1. pozorność czysta, zwana też bezwzględna lub absolutną, kiedy to strony, dokonując czynności prawnej, nie mają zamiaru wywołania żadnych skutków prawnych. W ich sferze prawnej nic się nie zmienia, a jedynym celem ich zachowania jest stworzenie u innych przeświadczenia, że czynność prawna, w takiej postaci jak ujawniona, została w rzeczywistości dokonana. Jak to wyjaśnia Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 23 czerwca 1986r. (I CR 45/86, LEX nr 8766): „Czynność prawna pozorna, wyrażająca oświadczenie woli pozorne, nie ukrywająca innej czynności prawnej, nie wywołuje między stronami skutków prawnych, gdyż jest nieważna w świetle art. 83 § 1 k.c. Pozorność jest zatem wadą oświadczenia woli polegającą na niezgodności między aktem woli a jej przejawem na zewnątrz, przy czym strony zgodne są co do tego, aby wspomniane oświadczenie nie wywołało skutków prawnych. Oświadczenie woli stron nie może wtedy wywoływać skutków prawnych odpowiadających jego treści, ponieważ same strony tego nie chcą” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 maja 2007r., I CSK 70/07, LEX nr 287785; tak również wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 lipca 2012r., I UK 27/12, LEX nr 1218584);

2. pozorność kwalifikowana, względna, zwana też relatywną, kiedy strony zawierają czynność prawną pozorną tzw. symulowaną dla ukrycia innej, rzeczywistej przez te strony zamierzonej i dokonanej (czynność ukryta tzw. dysymulowana). Rzeczywistym zamiarem stron jest wywołanie innych skutków prawnych niż wynikałoby to z treści ujawnionych oświadczeń. Jest to najczęściej występujący w praktyce przypadek pozorności. Strony posługują się czynnością prawną ujawnioną dla ukrycia swoich rzeczywistych zamiarów. „Strony udają więc, że dokonują jakiejś czynności prawnej, a pozorność ma miejsce wtedy, gdy pod pozorowaną czynnością prawną nic się nie kryje, jak i wtedy, gdy czynność pozorna ma na celu ukrycie innej rzeczywistej i zamierzonej czynności prawnej” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2002r., V CKN 1547/00, LEX nr 56054). Rozwiązaniem z punktu widzenia ważności złożonych oświadczeń w wyżej wymienionej sytuacji zajmuje się art. 83 § 1 k.c. zdanie drugie.

W orzecznictwie utrwalony jest pogląd, formułowany w oparciu o treść cytowanego art. 83 k.c., zgodnie z którym zamiar podlegania ubezpieczeniu społecznemu, bez rzeczywistego wykonywania umowy, świadczy o fikcyjności zgłoszenia do pracowniczego ubezpieczenia społecznego. W sytuacji, w której stronom umowy przyświeca jedynie intencja włączenia do ubezpieczenia społecznego (i uzyskanie świadczeń płynących z tego ubezpieczenia) pod pozorem zatrudnienia, bez jego rzeczywistego wykonywania (art. 83 § 1 k.c. w zw. z art. 300 k.p.), zawarcie umowy nie może rodzić skutków prawnych i stanowić podstawy do uznania, że osoba, która zawarła taką umowę podlega ubezpieczeniu społecznemu (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 11 lutego 2014r., III AUa 929/13).

Przeprowadzone postępowanie dowodowe oraz dokonane na jego podstawie ustalenia prowadziły do wniosku, że ocena organu rentowego co do pozorności spornej umowy zlecenia była zasadna. Za takim stanowiskiem, zdaniem Sądu, przemawia szereg ustalonych w sprawie okoliczności, które wskazują, że P. S. w rzeczywistości nie wykonywał czynności w ramach umowy zlecenia na rzecz płatnika składek R. K..

W pierwszej kolejności, wskazać należy, że faktu wykonywania umowy zlecenia przez P. S. w ramach spornej umowy nie potwierdzają przedstawione w sprawie dowody z zeznań świadków A. C., D. K. oraz zainteresowanego R. K. z uwagi na ich niski walor wiarygodności oraz brak potwierdzenia okoliczności w nich opisanych w jakimkolwiek innym materiale dowodowym. Dowody takie, jak wydruk artykułu Tygodnika (...) nr (...) r. pt. „(...)”, czy zdjęcie uszkodzonego samochodu nie stanowi ani dowodu wykonywania czynności, ani dowodu faktycznego zawarcia umowy zlecenia.

Sąd Okręgowy miał na uwadze, że brak jest jakichkolwiek dokumentów, czy też innych wiarygodnych dowodów potwierdzających działalność ubezpieczonego w ramach umowy zlecenia na rzecz R. K., brak jest również

jakichkolwiek innych dowodów pozwalających na uznanie, że doszło do faktycznej realizacji spornej umowy pomiędzy stronami, na której zawarcie powoływał się odwołujący. W ocenie Sądu, analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że ubezpieczony w dniu 12 lutego 2021 r. między godziną 12:00 a 13:00 w W. poruszał się samochodem marki F. (...) należącym do R. K. i uczestniczył w zdarzeniu drogowym – kolizji z innym samochodem, nie oznacza to jednak, że wykonywał w tym czasie czynności objęte umową zlecenia, która w ocenie Sądu nie została zawarta, ani też nie nastąpiła jej realizacja. Jak wynika z zeznań D. K., które Sąd uznał za wiarygodne, strony telefonicznie umówiły się na zawarcie takiej umowy, ale dopiero po całym dniu próbnym, który miał miejsce 12 lutego 2021 r. Skoro więc do zdarzenia drogowego, w którym brał udział odwołujący doszło w okolicach godzin 12:00 i 13:00, to oznacza, że odwołujący nie był dostawcą przez cały dzień próbny, a więc nie ziszczył się warunek przedstawiony telefonicznie przez D. K., a zatem należało uznać, że nie doszło do zawarcia umowy zlecenia. Powyższe potwierdza również okoliczność zgłoszenia P. S. do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych od 12 lutego 2021 r. z tytułu umowy zlecenia, tylko na jeden dzień, z przekroczeniem ustawowego terminu, bowiem płatnik dokonał tej czynności dopiero 24 lutego 2021 r., a więc po wystąpieniu zdarzenia powodującego jego niezdolność do pracy.

Analiza stanu faktycznego niniejszej sprawy prowadzi zatem do wniosku, że w świetle zasad doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania, sporna umowa zlecenia na której zawarcie i realizację powoływał się odwołujący, nie została zawarta. W konsekwencji, sporną umowę zlecenia, której realizację kwestionował organ rentowy należy uznać za pozorną. Nie zostały zatem spełnione ustawowe przesłanki do objęcia P. S. obowiązkowymi ubezpieczeniami społecznymi, wynikającymi z art. 6 ust. 1 pkt 4 i art. 12 ust. 1 w zw. z art. 13 pkt 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych. Zaznaczyć przy tym należy, że o ile samego celu w postaci chęci osiągnięcia świadczeń z ubezpieczenia społecznego orzecznictwo nie traktuje jako sprzecznego z ustawą, o tyle na akceptację nie może zasługiwać naganne i nieobojętne społecznie zachowanie oraz korzystanie ze świadczeń z ubezpieczeń społecznych, przy zawarciu umowy o pracę na krótki okres przed zajściem zdarzenia rodzącego uprawnienie do świadczenia i przy zadeklarowaniu wysokiej podstawy składek w celu uzyskania świadczeń obliczonych od tej podstawy. Taka umowa (niezależnie od jej pozorności) jest nieważna (por. wyrok Sądu Najwyższego z 18 października 2005 r., sygn. akt II UK 43/05).

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Okręgowy nie znajdując podstaw do zmiany zaskarżonej decyzji, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie, o czym orzekł w sentencji wyroku.